

Новъ разцвѣтъ на одризката държава въ царуванъето на Котисъ I. (отъ 383.—359. год. пр. Хр.).

На 383. год. властѣта надъ одризката държава прѣминъшла въ силнитѣ ржцѣ на Котисъ I., приемникъ на Хебрителмисъ. Този тракийски господарь обикновено се счита за синъ на Севтесъ II., и макаръ че древнитѣ автори неспоменуватъ бащата на Котисъ, то пакъ твърдѣ приемливо е това прѣдположение, защото писменитѣ свѣдѣния за Котисъ I. се начеватъ тамъ, гдѣто прѣставатъ онѣзи за Севтесъ II. Тази догадка отчасти потвърждава и единъ атически надписъ отъ 331.—330. год., въ който се чете, че Ребуласъ, синъ на Севтесъ II. (Ρηβούλας, Σεβθου υἱός, Κότιος ἀδελφός ἀγγέλ...) и братъ на Котисъ, билъ изпратенъ нея година въ Атини като пратеникъ на одризкия домъ; този Севтесъ види се да не е билъ другъ, освѣнъ Севтесъ II. (Срав. Hermes, XXVI. 90.).

Въ лицето на Котисъ I. стъпилъ на тракийския прѣстолъ господарь, който покрай голѣми пороци притежавалъ качества на даровитъ и дѣятеленъ владѣтель, които го правили способенъ да поиздигне пропадающата държава.

Ако единъ по-послѣшенъ владѣтель на тая държава, — казва Диодоръ XXXII, 3. —, който тоже носилъ името Котисъ и въ войната на Перзеа, Македонски царь, противъ римлянитѣ игралъ извѣстна роль, се слави, че билъ простъ отъ пороцитѣ на народа си, то за Котисъ I. трѣба да се каже противното. Теопомпъ разказва, че Котисъ повече отъ кой да е другъ тракийски владѣтель билъ прѣдаденъ на разкошества и удоволствия. Особено обичалъ Котисъ лѣтно врѣме да се събира съ приятелитѣ си на веселби, всрѣдъ зелени дѣбрави, подъ сѣнчести дървеса и до студени шумоливи извори и заради това, като пѣтувалъ изъ държавата си, нарочно изнамѣрвалъ такива прѣлестни мѣста и ги приспособявалъ за свои лѣтни жилища.

Въ пиенѣе билъ неумѣренъ до крайностъ и въ пианството си бивалъ свирѣпъ и жестокъ, като грѣшилъ противъ богове и човѣци. Веднажъ устроилъ великолѣпно свадбарско угощение, като казалъ, че щѣлъ да се ожени за богинята Паласъ-Атина. И когато се напилъ до несъзнание, изпратилъ одного отъ своитѣ тѣлохранители, да иде да види, дали богинята го очаква вече въ приготвената младоженска стая. Когато пратеникътъ се завърнулъ съ отрицателенъ отговоръ, Котисъ, разяренъ, въ пианството го разстрѣлилъ съ лжкъ. Сжщата сѣдба сполѣтѣла втория пратеникъ, и едвамъ третиятъ като по-хитъръ се досѣтилъ, та казалъ на царя, че богинята отдавна вече го очаквала.

За жестокостъта на Котисъ свидѣтельствува това, че той отъ ревностъ разпорилъ утробата на жена си. Освѣнъ това, както разказва Аристотелесъ (Polit. V. 10), Котисъ злѣ осакатилъ единъ тракийски князь на име Адамасъ, като го скопилъ още като момче. Този Адамасъ, като по-растналъ, за това именно (*διὰ τὸ ἐκτμηθῆναι παῖς ὢν ὑπ' αὐτοῦ ὑβρισμένος*)